

Arrest

nr. 69 312 van 27 oktober 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn en te handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, op 27 april 2011 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 30 maart 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 september 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers, van Armeense nationaliteit, dienen op 15 december 2009 een asielaanvraag in.

1.2. Op 22 maart 2010 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.3. Op 3 augustus 2010 treft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de in punt 1.2. bedoelde aanvraag ontvankelijk wordt verklaard en worden verzoekers in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie.

1.4. Op 17 augustus 2010 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers stellen hiertegen een beroep in.

1.5. Bij arresten met nrs. 54 183 (verzoekster) en 54 182 (verzoeker) van 10 januari 2011 bevestigt de Raad de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 augustus 2010.

1.6. Op 30 maart 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de in punt 1.2. bedoelde aanvraag ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 22.03.2010 werd ingediend door:

*(...) (RR (...))
geboren op (...) te Erevan
en echtgenoot: (...) (RR (...))
geboren op (...) te Erevan
en minderjarige zoon:
(...) (RR (...))
geboren op (...) te Erevan
nationaliteit: Armenië
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 03.08.2010, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ongegrond is.

Reden :

Dat de voorgelegde medische attesten geen aanleiding kunnen geven tot het toekennen van een machtiging tot verblijf toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980.

De arts-adviseur stelt in haar verslag dat uit de voorgelegde medische attesten en verslagen blijkt dat betrokkene lijdt aan meerdere aandoeningen waarvoor zij medicamenteus behandeld wordt. Dit betreft een langdurige behandeling; de reeds bekomen resultaten zijn goed. Regelmatige opvolging door een arts is noodzakelijk (zie gesloten omslag in bijlage).

Betrokkene kan reizen.

Er blijkt geen actuele medische noodzaak tot mantelzorg. In dit kader dient opgemerkt te worden dat deze beslissing ook geldt voor het gezin (echtgenoot en zoon) van betrokkene. Er kan dus worden verondersteld dat zij instaan voor eventuele ondersteunende aanwezigheid en hulp.

Dusdanig stelt zich de vraag naar de behandelings- en opvolgingsmogelijkheden in het herkomstland van betrokkene, zijnde Armenië.

Uit het verslag van de arts-adviseur en de gegevens opgenomen in het administratief dossier van betrokkene blijkt dat de nodige medicatie, behandeling en opvolging beschikbaar zijn in Armenië (zie gesloten omslag in bijlage en administratief dossier DVZ).

De arts-adviseur komt dan ook tot de conclusie dat de aandoeningen van betrokkene, hoewel zij lijdt aan aandoeningen die kunnen beschouwd worden als aandoeningen die een reëel risico inhouden voor

haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld worden, geen risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien de nodige medicatie, behandeling en opvolging beschikbaar zijn in Armenië.

Dusdanig stelt zich de vraag naar de toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen in het herkomstland van betrokkene, zijnde Armenië.

Armenië kent een beperkt systeem van sociale zekerheid. Echter, de zorgen zijn gratis voor patiënten met aandoeningen die opgenomen zijn in de lijst van gratis zorgen. Aangezien de eerste aandoening van betrokkene in deze lijst van gratis zorgen is opgenomen, is zowel alle medicatie als de nodige behandeling/opvolging door een arts m.b.t. deze aandoening volledig kostenloos.

Tevens dient opgemerkt te worden dat het medisch advies van de arts-adviseur niet vermeld dat betrokkene, ondanks haar ziekte, arbeidsongeschikt is. Betrokkene beschikt over drie universitaire diploma's en was tot voor haar vertrek naar België werkzaam aan de polytechnische universiteit te Erevan (cfr. haar eigen verklaringen tegenover de asiendiensten op 10.02.2010). Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat zij, ondanks haar ziekte, niet in staat zou zijn een beroepsactiviteit uit te oefenen en zodoende een inkomen te verwerven. Er kan dan ook van uitgegaan worden dat zij in staat is in te staan voor eventuele bijkomende (al dan niet niet-officiële) kosten verbonden aan de nodige behandeling voor haar eerste aandoening, en/of de kosten verbonden aan de nodige behandeling verbonden aan haar overige aandoeningen.

Tenslotte dient opgemerkt te worden dat deze beslissing ook geldt voor het gezin (echtgenoot en zoon) van betrokkene. Er zijn geen redenen om aan te nemen dat haar echtgenoot niet in staat zou zijn een beroepsactiviteit uit te oefenen en zodoende een inkomen te verwerven. Er kan dan ook van uitgegaan worden dat hij in staat is mee in te staan voor eventuele bijkomende (al dan niet niet-officiële) kosten verbonden aan de nodige behandeling van betrokkene.

Dat de financiële toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen bijgevolg voldoende gegarandeerd is.

Betrokkene was voorafgaand aan haar verblijf in België (cfr. haar eigen verklaringen tegenover de asiendiensten op 10.02.2010) woonachtig in de Armeense hoofdstad Erevan. Ze kan voor de nodige medicatie, medische b-handelingen en opvolging terecht in de lokale apotheken, medische centra en/of poliklinieken of in de (al dan niet gespecialiseerde) ziekenhuizen van de hoofdstad.

Dat de geografische toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen bijgevolg voldoende gegarandeerd is.

Verder kunnen betrokkene en haar gezin beroep doen op het REAB-programma van de International Organisation for Migration (IOM). De IOM wil de zelfstandigheid en integratie van mensen die terugkeren naar hun herkomstland verbeteren door ze te assisteren bij hun terugkeer en hun reïntegratie. Zo kunnen ze beschikken over microkredieten om hen te ondersteunen bij de opbouw van een nieuw leven .

Dit alles in overweging genomen bestaat er dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar Armenië.

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,

of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het attest van immatriculatie welk werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken.

Gezien de asielprocedure van betrokkenen nog lopende is, verzoek ik u het attest van immatriculatie welk aan betrokkenen werd afgegeven verder te verlengen tot nadere berichtgeving over de asielprocedure.

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan betrokkenen te willen overhandigen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpen verzoekers de schending op van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel. Verzoekers betogen tevens dat de bestreden beslissing getuigt van een manifeste beoordelingsfout.

Verzoekers betogen als volgt:

“5.1.1. Dat de verwerende partij in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de verzoekster een manifeste beoordelingsfout begaat, door mede te delen dat haar verblijfsaanvraag in toepassing van art. 9ter Vreemdelingenwet verworpen wordt. Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen. 5.1.2. Evenwel kan er waargenomen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat de verzoekster als universitair een beroepsactiviteit kan uitoefenen. Nergens zou de arts-adviseur een arbeidsongeschiktheid hebben weerhouden in zijn advies. Deze motivering tart alle verbeelding en kan moeilijk de toetsing met het redelijkheidsbeginsel doorstaan. Inderdaad, de arts-adviseur heeft in zijn advies misschien geen arbeidsgeschiktheid weerhouden. Hij heeft eveneens geen arbeidsgeschiktheid weerhouden. Kortom, er kan waargenomen worden dat de arts-adviseur zich niet over de arbeids(on)geschiktheid heeft uitgesproken. Trouwens, in alle redelijkheid kan moeilijk besloten worden door de Dienst Vreemdelingenzaken dat de verzoekster wel arbeidsgeschikt is. Inderdaad, in zijn advies stelt de adviserende arts vast dat de verzoekster ondermeer lijdt aan depressie, blindheid aan het rechteroog en een verminderde visus aan het linkeroog. De Dienst Vreemdelingenzaken kan dan ook moeilijk stellen dat de verzoekster arbeidsgeschikt is aangezien dit regelrecht ingaat tegen de vaststelling van blindheid van het rechteroog en verminderd zicht van het linkeroog. 7 - De Dienst Vreemdelingenzaken kan dan ook moeilijk tot de arbeidsgeschiktheid van de verzoekster besluiten aangezien de adviserende geneesheer hierover geen uitspraak deed. - In alle redelijkheid kan bovendien aangenomen worden dat de aandoeningen de verzoekster beletten te werken. 5.1.3. Professor SUETENS stelde in 1981 dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer het bestuursorgaan op evidentere wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m. a. w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld” (zie M. BOES, “Het redelijkheidsbeginsel” in Administratieve Rechtsbibliotheek: Beginselen van behoorlijk bestuur, 1. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Brugge, die Keure, 2006, nr. 235). “Heel precies kan men stellen dat het redelijkheidsbeginsel een aspect is van het motiveringsbeginsel. Het motiveringsbeginsel is erg ruim, en ze1f al beperkt men het tot het “afdoende “ karakter, omvat het vele aspecten zoals OPDEBEEK en COOLSAET aantonen: de motivering , moet duidelijk zijn, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig” (zie M. ROES, Le., nr. 238, p. 179). “Om na te gaan of liet bestuur de grenzen van redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen iiiuur is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en zeilen in werkelijkheid ontbreekt” (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratiefrecht. Mechelen, Kluwer, 2002, p. 55 — 56). 1-let mag duidelijk zijn dat de bestreden beslissing tegen alle redelijkheid ingaat en indruist tegen de gegevens beschikbaar in het administratief dossier, 5.1,3,1, Allereerst, de Dienst Vreemdelingenzaken miskent de draagwijdte van het advies van de adviserende geneesheer. De adviserende geneesheer spreekt zich immers niet uit over de arbeids(on)geschiktheid van de verzoekster. Er is derhalve sprake van een manifeste beoordelingsfout. 5.1.3.2. In alle redelijkheid kan bovendien aangenomen worden dat de aandoeningen de verzoekster beletten te werken. 5.1 .4. De bestreden beslissing dient derhalve vernietigd te worden.”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kennen nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in een middel, zodat voldaan

is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.3. Artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet luidde op het ogenblik van verzoekers' aanvraag als volgt:

“De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De beoordeling van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen (...).”

Uit artikel 9ter van de Vreemdelingenwet vloeit voort dat het onderzoek tweeledig is. Ten eerste dient te worden aangetoond dat de aanvrager lijdt aan een ziekte en ten tweede dient te worden aangetoond dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of land van verblijf. De ziekte moet aldus voldoende ernstig zijn en een reëel risico inhouden voor de fysieke integriteit wanneer er geen behandeling mogelijk is.

2.4. Verzoekers betoog dat de Dienst Vreemdelingenzaken de draagwijdte van het advies van de adviserende geneesheer miskent, mist feitelijke grondslag. De bestreden beslissing steunt op het advies van de geneesheer-attaché van 25 maart 2011 dat zich bevindt in het administratief dossier en waarvan verzoekers niet betwisten dat ze er een kopie van ontvangen hebben onder gesloten omslag. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoekster lijdt aan meerdere aandoeningen waarvoor zij medicamenteus behandeld wordt en wordt, verwijzend naar het verslag van de arts-adviseur dat stelt *“hoewel de aandoening kan worden beschouwd als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor het leven van betrokkene of de fysieke integriteit indien deze niet adequaat wordt behandeld en opgevolgd, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling en opvolging beschikbaar zijn in Armenië”* en dat *“er dient opgemerkt te worden dat dit medisch advies enkel rekening gehouden werd met de beschikbaarheid van de medische behandeling in medisch-technische zin. Een verdere evaluatie van de toegankelijkheid van de zorgen is eveneens aangewezen om de continuïteit in de medische zorgen te garanderen, doch valt buiten de context van dit medisch advies”*, finaal geconcludeerd:

“Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) blijkt niet dat betrokkene leidt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

De Raad wijst erop dat om in aanmerking te kunnen komen voor een machtiging tot verblijf op grond van medische redenen, de aanvrager dient aan te tonen dat er in zijn land van herkomst geen adequate behandeling is voor zijn medische problematiek.

Inzake de beschikbaarheid van de medische behandeling wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld: *“Uit het verslag van de arts-adviseur en de gegevens opgenomen in het administratief dossier*

van betrokkene blijkt dat de nodige medicatie, behandeling en opvolging beschikbaar zijn in Armenië (zie gesloten omslag in bijlage en administratief dossier DVZ)."

Verzoekers betwisten geenszins de motivering van de bestreden beslissing waar deze stelt dat de medische zorgen die verzoekster dient te krijgen beschikbaar zijn in hun land van herkomst. Deze motivering vindt steun in de stukken van het administratief dossier.

Waar verzoekers betogen dat de arts-adviseur zich niet over de arbeids(on)geschiktheid heeft uitgesproken en dat in alle redelijkheid moeilijk kan besloten worden door de Dienst Vreemdelingen-zaken dat verzoekster wel arbeidsgeschikt is aangezien dit regelrecht ingaat tegen de vaststelling dat verzoekster blind is aan haar rechteroog en verminderd zicht heeft aan haar linkeroog, merkt de Raad op dat deze kritiek van verzoekers gericht is tegen een overtollig motief van de bestreden beslissing. Immers, wat betreft de financiële toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen in het land van herkomst, wordt gesteld: *"Armenië kent een beperkt systeem van sociale zekerheid. Echter, de zorgen zijn gratis voor patiënten met aandoeningen die opgenomen zijn in de lijst van gratis zorgen. Aangezien de eerste aandoening van betrokkene in deze lijst van gratis zorgen is opgenomen, is zowel alle medicatie als de nodige behandeling/opvolging door een arts m.b.t. deze aandoening volledig kostenloos. {...} Tenslotte dient opgemerkt te worden dat deze beslissing ook geldt voor het gezin (echtgenoot en zoon) van betrokkene. Er zijn geen redenen om aan te nemen dat haar echtgenoot niet in staat zou zijn een beroepsactiviteit uit te oefenen en zodoende een inkomen te verwerven. Er kan dan ook van uitgegaan worden dat hij in staat is mee in te staan voor eventuele bijkomende (al dan niet niet-officiële) kosten verbonden aan de nodige behandeling van betrokkene. Dat de financiële toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen bijgevolg voldoende gegarandeerd is."* Uit deze motivering blijkt duidelijk, daargelaten de vraag of verzoekster al dan niet arbeidsgeschikt is, dat verzoekster over voldoende mogelijkheden beschikt waardoor de voor haar noodzakelijke medische verzorging financieel toegankelijk is. Uit de stukken van het administratief dossier, waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, blijkt genoegzaam dat voor wat betreft de eerste aandoening waaraan verzoekster lijdt, de noodzakelijke zorgen alsook de noodzakelijke medicatie gratis voorhanden is. Verder is het geenszins onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid om te oordelen dat er geen redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat de echtgenoot van verzoekster geen beroepsactiviteit zou kunnen uitoefenen waardoor hij een inkomen zou kunnen verwerven en zo in te staan voor de kosten inzake medische behandeling voor verzoeksters aandoeningen. De considerans aangaande de arbeidsgeschiktheid van verzoekster wordt ten overvloede aangevoerd nu de bestreden beslissing genoegzaam geschraagd is door de overige motieven, zoals hiervoor weergegeven. Kritiek op overtollige motieven kan op zich niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing zodat het niet nodig is deze kritiek nader te onderzoeken.

Verzoekers maken geen schending van het redelijkheidsbeginsel of het evenredigheidsbeginsel aannemelijk. De Raad benadrukt dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat niet het geval is.

Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.5. In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekers betogen tevens dat de bestreden beslissing getuigt van een manifeste beoordelingsfout.

Verzoekers betogen als volgt:

"52.1. De bestreden beslissing is kennelijk onzorgvuldig en maakt een manifeste schending uit van de hierboven beschreven principes en wetbepalingen. 5.2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel kan omschreven worden als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden. Hierdoor moet de overheid in staat zijn om met kennis van zaken te beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig inschatten en afwegen, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad. Het zorgvuldigheids-

beginsel dringt zich op aan de bevoegde overheid. 5.2.3. Het is duidelijk dat de beslissing niet gebaseerd is op een correcte feitenvinding. De Dienst Vreemdelingenzaken stelt immers in de bestreden beslissing dat “aangezien de eerste aandoening van betrokkene in deze lijst van gratis zorgen is opgenomen, zowel alle medicatie als de nodige behandeling/ opvolging door een arts m, b. t. deze aandoening volledig kosteloos is.” 5.2.3.1. Allereerst, is het de verzoekster een raadsel over welke eerste aandoening’ de Dienst Vreemdelingenzaken het in de beslissing heeft. Inderdaad, de Dienst Vreemdelingenzaken stelt nergens welke eerste aandoening op de lijst van gratis zorgen vermeld staat. De verzoekster kan derhalve niet aan de hand van deze motivering de correctheid van de feitenvinding niet beoordelen. 5.2.3.2. Bovendien lijdt de verzoekster aan verschillende aandoeningen (depressie, blindheid, middellandse zeekoorts, ...). De Dienst Vreemdelingenzaken faalt dan ook aan te tonen dat de verzoekster wel gratis zorgen zou kunnen verkrijgen. 9 5.2.3.3. Verder stelt de adviserende geneesheer dat zijn advies enkel de beschikbaarheid van de medische behandeling in de medisch-technische zin beoordeelde. De evaluatie van de toegankelijkheid is buiten de context van zijn advies. Met andere woorden, ook het advies van de adviserende geneesheer kan de bestreden beslissing niet schragen die stelt dat verzoeksters aandoeningen gratis te behandelen zijn aangezien het advies over de toegankelijkheid buiten de context van het medisch advies valt. 5.2.3.4. De verzoekster lijdt aan verschillende aandoeningen die zowel fysisch als psychisch van aard zijn. Voor wat verzoeksters psychische aandoening (depressie) betreft legt de Dienst Vreemdelingenzaken niet het bewijs voor dat deze aandoening daadwerkelijk gratis behandelbaar is. Integendeel, de verzoekster wenst dienend te verwijzen naar een arrest van vernietiging uitgesproken in een annulatieprocedure met betrekking tot een weigeringsbeslissing van ongegrondheid in toepassing van art. 9ter Vreemdelingenwet dd. 04/10/2010. Dit vernietigingsarrest werd gewezen op datum van 07/03/2011, in de zaak met nr. RvV 62.674 (zie arrestnr. 57.391). Meer bepaald, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vastgesteld dat uit het administratief dossier niet kon afgeleid worden dat de gespecialiseerde zorgen gratis zouden zijn in weerwil met de inhoud van de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken. De betrokken correspondentie van Prof. Ara Babloyan dd. 16/12/2008 waarnaar (in dat dossier) verwezen werd betreft paranoïde schizofrenie waaraan de betrokken persoon niet lijdt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen komt in het arrest derhalve tot het besluit dat het administratief dossier niet de beslissing ondersteunt die stelt dat de zorgen voor de aandoeningen waaraan die betrokken rechtzoekende lijdt, gratis zouden zijn. Om die reden heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van ongegrondheid dd. 04/11/2010 vernietigd. Ook in voorliggend dossier legt de Dienst Vreemdelingenzaken nergens het bewijs voor dat de verschillende zorgen gratis ter beschikking zouden zijn. 5.2.4. Verder wenst de verzoekster op te merken dat op geen enkel ogenblik rekening gehouden werd de eigenheid van de middellandse zeekoorts, meer bepaald is deze ziekte klimaatgebonden. Dit impliceert dat een persoon die aan de middellandse zeekoorts lijdt, meer last heeft in het eigen klimaat dan in dat van België. Hiermee wordt evenwel geen enkele rekening gehouden. 5.2.5. De bestreden beslissing is derhalve niet zorgvuldig, bevat een manifeste beoordelingsfout en dient derhalve te worden vernietigd.”

2.6. Voor wat betreft de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verwijst de Raad naar zijn bespreking onder punt 2.2.

2.7. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

2.8. Verzoekers betogen in essentie niet te begrijpen over welke ‘eerste aandoening’ de Dienst Vreemdelingenzaken het heeft in de bestreden beslissing. De bestreden beslissing stelt volgens hen nergens welke eerste aandoening op de lijst van gratis zorgen vermeld staat zodat zij niet kunnen nagaan of deze motivering correct is. Verzoekers wijzen er op dat verzoekster aan verschillende aandoeningen lijdt zodat de Dienst Vreemdelingenzaken faalt aan te tonen dat verzoekster wel gratis zorgen zou kunnen verkrijgen. Ook het advies van de adviserende geneesheer kan hieraan niet tegemoet komen nu dit buiten diens context valt. De Dienst Vreemdelingenzaken legt geen bewijs voor dat de zorgen gratis zijn voor wat betreft verzoeksters psychische aandoening. Verzoekers betogen tenslotte dat op geen enkel ogenblik rekening werd gehouden met de eigenheid van de middellandse zeekoorts.

2.9. Waar verzoekers opmerken dat het voor hen een raadsel is over welke “eerste aandoening” de Dienst Vreemdelingenzaken het heeft, benadrukt de Raad dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in de bestreden beslissing uitdrukkelijk verwijst naar het advies van de ambtenaar-geneesheer. Uit lezing van dit advies van 25 maart 2011 blijkt dat de ambtenaar-geneesheer de verschillende aandoeningen waaraan verzoekster lijdt opsomt. Immers wordt gesteld: *“Uit een studie van dit dossier blijkt dat deze 30-jarige vrouw depressief is en een atypische trigeminusneuralgie vertoont. Zij is verder gekend met familiale middellandse zeekoorts (..) alsook met (posttraumatische) blindheid aan het rechteroog en verminderde visus aan het linkeroog.”* Daar dit advies aan verzoekers ter kennis werd gebracht – alleszins wordt dit niet betwist – kunnen verzoekers niet ernstig voorhouden niet te weten wat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid bedoelt met ‘de eerste aandoening’ in de bestreden beslissing. Dit klemte des te meer nu bij lezing van de informatie waarop de gemachtigde zich stoelt om te oordelen dat de zorgen voor wat betreft de eerste aandoening gratis voorhanden zijn (landenfiche Caritas, p. 137), inderdaad blijkt dat er gratis psychiatrische zorgen en psychiatrische medicatie ter beschikking worden gesteld in het land van herkomst voor personen met mentale problemen zodat terecht besloten wordt dat voor wat betreft de depressie van verzoekster, die als eerste aandoening wordt aangestipt, de zorgen en medicatie gratis voorhanden zijn. Voor wat betreft de overige aandoeningen waaraan verzoekster lijdt wordt, zoals reeds blijkt uit de bespreking van het eerste middel, genoegzaam gesteld dat het niet onaannemelijk is dat verzoeksters echtgenoot in staat is een inkomen te verwerven en aldus kan instaan voor verdere kosten verbonden aan de nodige behandeling voor wat betreft de overige aandoeningen. Waar verzoekers nog menen dat op geen enkel ogenblik rekening werd gehouden met de eigenheid van middellandse zeekoorts waaraan verzoekster ook lijdt, stelt de Raad vast dat uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat deze aandoening in ogenschouw werd genomen, waarbij gesteld wordt dat: *“Verwijzend naar een schrijven dd. 25/5/2009 van professor A. Babloyan, Yerevan: hieruit blijkt dat colchicine bestaat in Armenië en dat het gebruikt wordt voor de behandeling van Familiale Middellandse Zeekoorts en reumatologische ziekten. Dat opvolging door een geneesheer-specialist mogelijk is in Armenië. In dit document kan ook informatie teruggevonden worden over de toegankelijkheid van de medische zorgen in Armenië.”* Verzoekers betwisten dit gegeven geenszins. Het bloot betoog van verzoekers dat een behandeling in België van deze aandoening meer aangewezen is, kan geen afbreuk doen aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat de aandoening behandelbaar is in Armenië zodat het terugsturen van verzoekster naar Armenië geen risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling gezien de nodige medicatie, behandeling en opvolging aldaar beschikbaar zijn.

Verzoekers maken met hun betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij de bestreden beslissing heeft genomen op een kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze. Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER